மாதர் மனோரஞ்சனி.

“எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணெனத்தகும்”—ஔவையார்.

VOL. III. Madras: February 1902. No. 12.

புத்த-3. சென்னப்பட்டணம், 1902௵ பிப்ரவரி௴. இல-12.

முடிசூட்டுக் கொண்டாட்டம்.

[இந்திய மாதர்களுக்கு ஒரு கலாசாலை.]

நமது சக்ரவர்த்தினியாராயும் நமக்கெல்லா மன்புடையன்னையாராயு மிருந்து விளங்கிய விக்டோரியா சக்ரவர்த்தினியாரை இழந்த பெருந் துன்பத்தைத் தமது மாமியாரிலும் மிக்க நற்குணங்களும் பெண்ணிலக்கணங்களுமமைந்து டேன்மார்க் தேசத்துதித்து பூரணச் சந்திரன்போன்று குணத்திற்கேற்ப வனப்புவாய்ந்து நமது எட்வர்ட் மன்னரின் அன்பிற்கு மந்தரங்கத்திற்கு முரியராகிய பெருமையும் வகித்த அலெக்ஸாண்டிரினா என்னும் மாதாவை அரசியாராக நாம் கிடைக்கப்பெற்றதால் தசரத சக்ரவர்த்தியானவர் ஸ்ரீராமபிரானுக்கு முடிசூட்டிவித்து தான் தவத்தைநாடி வனத்தையடைய நினைந்த எண்ணத்தை மந்திரிகளுடன் வெளியிட்டபொழுது அறுபதினாயிரமாண்டு தங்கள் உணர்வுபோன்றுற்ற மன்னவர் பிரிந்துபோகிறாரென்ற பெருந்துன்பத்தை அளப்பிடற்கரிய அரியநற்குணங்கள் வாய்ந்த ஸ்ரீ ராமபிரானரசாகிறாரென்ற களிப்பானது ஆற்ற ஆறியதுபோல நாமும் ஆறினோம். பூர்வம் அநேக கொடுங்கோல் மன்னர்களுடைய காலங்களில் இந்தியர்களும் இந்துப்பெண்களும் புலியைக்கண்டயர்வுற்ற பசுவைப்போல் தொழுந் தெய்வங்களையு மிழந்து மத வேறுபாடுகளையு மடையுங்காலம் நேரினு நேருமென நடுங்கி தாங்கமுடியாத் துயரமுற்றனர்களென விளங்குகிறது “கொடுங்கோல் மன்னர், வாழுநாட்டின், கடும்புலிவாழுங் காடுநன்றே” என்றார் ஆன்றோர்களும். ஆதலின் வழிவழியாய்ச் செங்கோலையே தாங்கிய இத்தரும ராஜ்யபாரத்தில் நாம் யாதொரு குறைவுபாடுகளையு மனேகமாய் யடையவில்லையென்றே சொல்லலாம். ஆயினும் இதர ராஜாக்கள் அரசாண்டகாலத்து நம்மிந்துப்பெண்கள் தங்கள் உருவத்தையும் வெளிக்காட்டாமல் பதுங்கித் துன்பமே குடிகடந்த உள்ளத்தாராயினர்; ஆதலின் அன்னோர் கல்விகேள்விகளு மக்காலத்தில் மங்கியது பிற்காலத்தோர்களுங் காரணமறியாமல் அவ்

வித மூடத்தனமாகப் பெண்களை வைத்திருப்பதே தங்கட்குரிய நீதியென நினைந்து அவ்வழக்கத்தையே பின்பற்றினர்கள். அது அவ்விதமாக தற்கால்ம் ஆங்கிலேய நாகரீகத்தில் பெண்கல்வி விருத்தியடைந்து வருகிறதெனப் பெயரளவாகவே நிற்கின்றது. காரணம் உள்ளபடி இவ்விஷயம் விருத்தியுற வேண்டுமென்னும் எண்ணமும் ஊக்கமும் அநேகருக்கு இல்லையென்று கட்டாயமாய்க் கூறலாம். ஏனெனில், தற்சுதந்திரமாய் தங்கள் மனோபாவப்படி நடக்கும் மற்ற வகுப்பைப்போல் நடக்கும் மார்க்கமுடையவர்களல்ல நம் மிந்துப்பெண்கள். கொடிய கிருத்தியமுற்ற கணவனாயினும் கீழ்ப்படிந்து நடக்குந்தகுதியை யுடையவர்களென்பது யாவருமறிந்தவிஷயம். ஆதலின் நீங்கள் தகுந்த கல்விகற்று சங்கங்கள் சேர்ந்து விவேகிகளாகவேண்டுமென ஒவ்வோராடவரும் தங்கள் தங்கள் வீட்டுப்பெண்களை வற்புருத்துவாராயின் ஒருபோதும் மறுக்கமாட்டார்கள். கல்விப்பாட்டையுடைய ஆடவர்கள் ஆதியில் கொஞ்சம் தூண்டுவாராயின் அக்கல்வி உருசி இவர்களுக்குத்தோன்றி அவர்களையே இவர்கள் தூண்டும்படியாய்விடும். அவ்விதமே சிலவிடங்களில் விருத்திக்கும் வந்திருக்கின்றது. அவ்விதம் விருத்திக்கு வரக்கூடியவர்களும் மைசூர்முதலாகிய விடங்களிலுள்ள பெண்களைப்போல் மேல்பதவிகளையடைந்து பட்டங்களையடைய மார்க்கமில்லாம லிருக்கின்றனர். ஆண்பிள்ளைகட்காக அநேக உயர்தரக்கலாசாலைகளை ஏற்படுத்தி அன்னோர்விருத்தியைக் கோறிய நம்ராஜாங்கத்தார் இப்பெண்பிள்ளைகட்காக ஓர் உயர்தரக் கலாசாலை ஏற்படுத்தி அன்னார் க்ஷேமத்தைக் கருதினாாகக் காண்கிலம். காங்கிரஸ் முதலான விடங்களிலும் பிரஸ்தாபமாத்திரமாகவே தணிந்துவிடுகிறது. கற்கண்டைக்கண்டு அழுது ஆறிய ஓர் குழந்தைக்கு பிறகும் அக்கற்கண்டையே காட்டியும் மறைத்தும் களிப்பையுந் துன்பத்தையும் அடிக்கடி உண்டிக்கியதைப்போல் மேற்கூறிய விஷயம் பிரஸ்தாபத்திற்கு வரும்போதெல்லாம் இப்பெண்களுங்களித்து அப்பிரஸ்தாபம் தணியும்போதெல்லாம் இவர்களும் வருந்துகின்றனர். கடந்த 63 வருடங்கள் விக்டோரியா சக்ரவர்த்தியென்னும் பெண்ணரசி அரசாக்ஷியில் 1858ஷூ வரையிலும் கம்பெனியார் ஆண்டுவந்து இந்தியாவை அதுமுதல்தான் ஆள்வதாய்த் தெரிவித்து 1877ஷூ ஜனவரிமீ" முதற்றேதி இந்திய சக்ரவர்த்தினியாரென்னும் பட்டமும்பெற்று கடந்த 24 வருடங்கள் பெண்ணரசுநடாத்திய அக்காலத்தும் பெண்கல்வி விருத்தியடையுமாறு நம் தலைநகரமாகிய சென்னையில் பெண்கட்காக ஓர் உயர்தரக்கலாசாலை ஏற்படாதொழிந்தது நம் துரதிர்ஷ்டமென்று கூறத்தடையுண்டோ? கடந்ததைக் கருதிப்பயனென்? அது அவ்விதமாக நம் சுதேசப் பிரபுக்களாகிலும் இதைப்பற்றி கவனிப்பாராயின் காரியம் கைகூடுமென்பதிற் றடையில்லை. அதற்கு இது ஒருநல்லசமயம். ஞாபகச் சின்னமென்பதாக சாக்ஷியளவில் இன்பந்தரக்கூடிய அநேகவிதமான மார்க்கங்களில் முயற்சியையும் பொருளையும் செலவிடும் நம் சுதேச கனவான்களும் மாதர்களும் ஒருங்குகூடி இச்சமயத்தை வீண்போக்காது சென்னையில் ஒரு

கலாசாலை ஸ்தாபிக்கவும் அக்கலாசாலைக்கு, அலெக்ஸாந்திரா என்னும் நமதரசியின் பெயர்தந்து இம்முடிசூட்டுக் கொண்டாட்டத்தில் அறிவை வளர்க்கும்படியான இச்சுபச்செய்தியை இந்துஸ்திரீகள் தங்கள் களிப்பிற் கறிகுறியாய் தங்கள் பெயரால் தற்காலம் நமதரசியாராகிய அலெக்ஸாந்திரா மகாராணியா ரவர்களுக்குத் தந்திபோக்குவார்களாயின் இவ்வாடவர் பட்டங்களுக்கும் கௌரவங்களுக்கும் தக்கபடி பொருளும் முயற்சியும் நன்மார்க்கத்திலூற்றதெனவும் இராஜவிசுவாசிகளெனவும் யாவராலும் புகழப்பட்டு தேசமும் சீர்திருத்தத்தை யடைந்து உண்மையான நாகரீகத்தையும் பொருந்தும். காலஞ்சென்ற ம-ா-ா-ஸ்ரீ பச்சையப்பமுதலியார் முதலான கனவான்களுடைய காலம் அநேக ஆண்டுகள் கடந்தும் அன்னோர் பெயரும் புகழும் எவ்விதம் அழியாநிற்கின்றதோ அவ்விதமே சரீரமழிந்தாலும் நம் கனவான்களும் நீடூழி நின்றவரேயாவார். இவ்விடயங்களுக்கு நம்மிந்துமாதர்கள் எவ்வளவு கல்வியும் ஊக்கமும் உற்றவர்களாயினும் ஆடவர் முயற்சி இன்றெனின் முடிவுபெறுங் காரியமன்று; ஆதலின் ஆங்காங்கு இது விஷயமாய்ச் சங்கம்சேர்ந்து நம்மாதர்களை பேசும்படிச்செய்து அவர்களைப் பெயரளவில் முன்னிலையாக்கி நம் சகோதரர்களே சகலபொறுப்பையும் மேற்கொண்டு எடுத்தகாரியத்தை நிலைநிறுத்தவேண்டும். முயற்சியுடையார் இகழ்ச்சியடையார் ஆதலின் முன்வாருங்கள், ஒன்றுகூடுங்கள், நன்மைநாடுங்கள் புகழ்தேடுங்கள்.

உருக்குமணியம்மாள்.

---

*மம்டாஜிமஹால் சக்ரவர்த்தினி.

நம்முடைய தேசத்துப் பெண்பாவையர்கட்கெல்லாம் ஒழுக்கத்திலும் பெருமையிலும் ஒப்பிலா பிரதிநிதி யிருந்திராவிட்டால் நாம் அப்பேர்ப்பட்ட பிரதிநிதியின் சரித்திரத்தை இப்பிரசுர சஞ்சிகையில் பெண்மணிகளுக்கு எடுத்துரைத்து அவர்கள் மனதைச் சந்தோஷிப்பிக்கும்படியான சந்தர்ப்பம் இல்லாமற் போவதுடன்கூட நீர்வளத்திலும் நிலவளத்திலும் ஈடில்லாத கரைகளோடுகூடிய ஜீவநதியாகிய யமுனை ஆற்றின்கரையில் சாரஸன் ஜாதியார்காலத்து சிற்பிசாஸ்திரமுறைக்கிணங்க தேவநிர்மாணம்போல் ஒப்புவமையற்று என்றைக்கும் அழிவில்லாது விளங்குகிற ஓர் ஞாபகக் குரியான கல்லரைக்கட்டிடம் இருந்திருக்கமாட்டாது. மோகலாய ராஜாங்கத்தினுடைய தென்மாகாணத்தின் முக்கியபட்டணத்தில் அமைக்கப்பட்டு கல்லரைகளுக்கெல்லாம் ஒரு முத்துபோல் விளங்காநின்ற அக்கட்டிடம், காந்தம் ஊசியை இழுப்பதுபோல், ஒவ்வொரு மாரிகா

* Translated from the Indin Ladies' Magazine.

லத்திலும் சிற்பிவேலையிலும் அழகான விசித்திரவேலையிலும் அத்தியந்த ஆவலுடைய அநேகர்களை ஐரோப்பா கண்டத்திலுள்ள அநேக நாகரீகத்திற் சிறந்த தேசங்களினின்றும் இழுக்கின்றது.

இவ்வளவு பேர்கள் அவ்விசித்திரமான கல்லரையைப் பார்த்துக் களிக்க வெகு தூரமான தேசங்களினின்றும் வருபவர்களாயினும் அவர்களில் அநேகமாய் ஒருவராவது, முத்தையொத்த வெளுப்புள்ள, சலவைக்கற்களால் கட்டப்பட்ட மண்டபத்தின்கீழ் இவ்வுலகச் சிந்தையறுந்து இனி எழுந்திராத் தூக்கம் தூங்கும், புத்தி யுக்தி நற்குணம் அழகு இவைகளெல்லாம் ஒருங்குசேர்ந்து உருவெடுத்து வந்தெனவோவென எண்ணும்படியான, பெண்மணியின் இன்பமான சரித்திரத்தைக் கேட்டாவது கேட்க சிரத்தையுள்ளவராயாவது இருந்திருக்கமாட்டார்கள்.

அப்பெண்மணி இளம்பிராயத்தில் "ஸௌபாக்கியவதி" என்னும் பொருளடங்கிய அர்ஜுமாண்டபானு வென்கிற மகம்மதியப் பெயரை வகித்தாள்.

மகம்மதிய அரசாக்ஷியில் தனக்குச் சமானமில்லையெனப் பெயரெடுத்து தன்பாட்டன் ராஜாங்கத்தில் நடந்தவழிமாறாது நடந்துவந்த ஷாஜிஹான் சக்கிரவர்த்தியினால் அப்பெண்மணி விவாகம் செய்யப்பட்டு அவனது அரண்மனையின் அந்தப்புறத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு வரப்பட்ட பிறகு, தான் அரண்மனையிலுள்ள இதர ஸ்திரீகளுக்கெல்லாம் அழகிலும் நற்குணநற்செய்கைகளிலும் மேலானவளென்னும் பொருளடங்கிய மம்டாஜீ மஹாலென்னும் மகம்மதியப்பெயரையும் அவளுடைய பெருந்தன்மைக்கும் உதாரகுணத்திற்கும் தக்கபடி என்னாளு மழிய மம்டாஜ் ஜாமினி என்னும் நாமமும் பெற்றாள்.

ஆனால் அநேகமாய் ஆக்ரா பட்டணத்திலுள்ள மற்ற ஸ்திரீகளுக்குள் அவள்பெயர் டாஜ்பிபி (கிரீடந்தரித்த சீமாட்டி) என வழங்கிவந்தது. அவள் 1590-ம் வருஷத்தில் பாரிசீக மகம்மதிய குலத்தில் பிறந்தவள். அவள் பாட்டன் மிர்ஜாகியாஸ்பெக் என்பவன் காலவித்தியாஸத்தினால் கஷ்டதசையடைந்து ஹிந்துஸ்தானத்தை யடுத்து மகா கீர்த்திபெற்ற ஆக்பர் சக்கிரவர்த்தியின் குடும்பகாரியங்களைச் சுற்றிப்பார்க்கும் அதிகாரியாக அமர்ந்து அச்சக்கரவர்த்திக்குப்பின் அவன் பிள்ளையாகிய ஜிஹாங்கியரால் மந்திரிஸ்தானம் பெற்றான். அவள் தந்தை அஸப்கானே முதலில் ஜிஹாங்கியர் சக்கிரவர்த்தியின் சேனைகளுக்கு தளகர்த்தனாக வமர்ந்து தன்னுடைய மகளை பட்டத்துக்குரிய ஷாஜிஹான் மணந்ததினால் மேற்கூறிய ஷாஜிஹான் பட்டம் தரித்தவுடன், மந்திரி பதவியையும் பெற்றான்.

அர்ஜுமாண்ட் பானுவின் இளமை பருவத்தையும் அவள் கல்விபயிர்ச்சியையும் பற்றி யாதொன்றும் தெரியாது.

ஆனல் பின் சொல்லப்போகிற அவளுடைய சரித்திரத்தையும் அவளுடைய பிள்ளைகளில் நாலுபேர் மோகலாய ராஜாங்கத்திலடைந்த வியாபகத்தையும், அவளினழகான இரண்டு பெண்களினிடமிருந்த நன்னடக்கை நற்குணம் நற்செய்கை முதலியவைகளையும் சற்று நோக்குமிடத்து அவள் சாதாரணமான ஸ்திரீயல்லவென்று நிச்சயமாகச் சொல்லலாம்.

அஸப்கான் தனது அரண்மனையில் வரும் விருந்தினர்களுக்குச் சிங்காரமான விடுதிகளேற்படுத்தி சகல வாத்தியங்களுமுழங்க முற்றிலும் தன்பெண்ணின் கலியாணச் சந்தோஷ மகோத்ஸவத்தில் மூழ்கி தம்பதிகளுக்கு அளித்த வெகுமதிகளுக்கு பிரதிவெகுமதிகளளித்து,ஏழைகளுக்கு அன்னமிட்டு அக்கலியாண மிந்தமாதிரி யிருந்திருக்கக் கூடுமென்று நம்மால் ஊகிப்பதற்கு அரிதானவும் இனி இப்புவியில் இதற்குச் சமதியான வைபவ மில்லையெனத் தோன்றும்படித் தனது மகள் அர்ஜூமாண்ட் பானுவை அவளது 14-வது வயதில் பட்டத்துக்குரிய ஷாஜிஹானுக்கு பாணிகிரஹணம் செய்து கொடுத்தான்.

விவாகமானபின்பு தன்கணவனைப் பிரியாது ஒத்துவாழ்ந்து 8-பிள்ளைகளையும் 6-பெண்களையும் பெற்றுள். அவைகளில் 7-குழந்தைகள் ஒன்றின் பின் ஒன்று இறந்துபோக அவள் கொஞ்சகாலம் துக்கத்திற்காளாகினளாயினும் தனது கணவனிடம்தான் நடந்துகொண்ட கீழ்பணிவுனலேயும் அவனிடம் தனக்கிருந்த விசுவாச நம்பிக்கையினலேயும், அவன் தன்னிடம் காட்டிய தனக்குரித்தான மரியாதை விசுவாசத்தினலேயும் அவ்வாறுத் துக்கத்தை சற்று மறந்து தன்கணவனே தெய்வமென கைக்கொண்டு வாழ்நாட்களைக் கழித்து வந்தாள். சாதாரணமாய் மகம்மதியமதத்தில் ஒருவன்தான் முதற்கலியாணம் பண்ணின மனைவியிருக்கும்பொழுதே மற்றொருபெண்ணை மணம் புரியலாமென்கிற கொள்கை யிருந்தபோதிலும், அவளுடைய கணவன் ஷாஜிஹான் சக்கிரவர்த்தியோ அர்ஜூமாண்ட்பானு இருந்தபொழுதும் வேறொருபெண்ணை கண்ணெடுத்துப் பார்த்தவனுமல்லன்; அவளிறந்தும் வேறொரு ஸ்திரீயை கைதொட்டுக் கலியாணம் செய்தவனுமல்லன். இப்பெண்மணி, மகம்மதிய சரித்திரத்தில் புத்தியிலும், யுக்தியிலும் ராஜதந்திர விஷயங்களிலும் மகா பிரக்கியாதி யடைந்தவும், ஜிகாங்கியர் சக்கிரவர்த்தியின் மனைவியுமான மிஹரூனிஸாவென்னும் வளர்ப்புப் பெயருடைய நூர்மஹால் என்னும் சக்கிரவர்த்தியின் மருமகள். அர்ஜூமாண்ட்பானு புத்தி சாதுரியத்திலும் ராஜதந்திர விஷயங்களிலும் தீரத்திலும் தன் உடன் பிறந்தாளைக்காட்டிலும் குறைந்தவளாயினும் பிறரிடம் நேசம்பாராட்டி அவர்கள் மனதைக் கவரும்படியான சக்தியில் அதிகரித்தவளாயினள். ஷாஜிஹான் சக்கிரவர்த்தி வெளிநாடுகளின் மீது படையெடுத்துச் செல்லும் பொழுதெல்லாம் அவனை விட்டுப்பிரியாது கூடவே செல்லுவள்;மரணதண்டனைக்குள்ளான மகா பாதகர்களாயினும் அவர்கள் தன்னையடுத்தால் அவர்க

ளைக் கைவிடாது கணவனிடம் மன்றாடி அவர்களுக்கு உயிர் பிச்சையளிக்கும் உதாரசீலி. அம்மாது சிரோன்மணியின் நற்குண நற்செய்கைகளும் அந்தரங்க விசுவாசமும், கணவன் நோக்கமறிந்து அவனுக்குப் பணிவிடைசெய்யும் திறமையும், ஜனங்களின் கஷ்ட நிஷ்டூரங்களை விசாரித்து அவர்களுக்கு வேண்டிய சாதனங்களைச்செய்து அவர்கள் மனதை களிப்பிக்கும் அபார சக்தியும் அளவற்றன.

1630-ம் வருஷத்தில் தக்ஷிணத்திலிருக்கும் பர்ஹாம்பூரென்னும் ஊரில் ஆறாவது பெண்ணைப்பெற்று திடீரென 38-வது வயதிலேயே மனிதர்களுக்கெல்லாம் அதிகுரூரமான பகையாளியாயிருக்கிற காலனுக்கு இரையானாள். ஒன்றின்பின் ஒன்றுமாண்ட அவளுடைய குழந்தைகளின் துக்கமே தீரா மனோ வியாதியாயிருந்து அவளுடைய தேகமெலிவுக்கிடமாகி அகால மரணத்திற்கு அவளை ஆளாக்கிற்று.

தன்னாவி தன்னுடலைவிட்டுப் பிரியுமுன் தன் கணவனாகிய சக்கிரவர்த்தியினிடம் தன் குழந்தைகளை யொப்பிவித்ததுடன் கூட தன்வேலைக்காரிகளையும் கைவிடாது காப்பாற்றும்படிக்கும் அவனை வேண்டிக்கொண்டாள். அவளிறந்தபிறகு, அவள் பிள்ளையாகிய சாஷுஜா வென்பவன் தன் தாயின் சவத்தை, தாதிகளும் மற்றுமுள்ள உற்றத்தாரும் சுற்றத்தாரும் பின் தொடர்ந்துவர, கண்ணாடிபோல் பிரதி பிம்பிக்கும் சலவை கற்களாலமைக்கப்பட்டிருக்கும் மேற்கூறிய கல்லறைக்குக் கொண்டுபோய் அடக்கம் செய்தான்.

ஷாஜிஹானோ அவளிருந்தவரையில் மனோசஞ்சலமற்று வாழ்ந்து அவளிறந்ததும் பக்கபலமற்று மனந்தளர்ந்து, அவள்போனவழியே போய் என்னாளும் அவளைவிட்டுப் பிரியாது சேர்ந்திருக்கும் நாள் யென்னாளோ வெனக் கோரினவனாகவேயிருந்து இறந்தான்.

இதனால் மேற்கூறிய சரித்திரமானது மனைவி தன் கணவனிடமிருந்து இல்லறம் வழுவாது நடந்துகொள்ளும் ஒழுக்கத்தையும், கணவன் தன் பெண்சாதியினிடத்து வைக்கவேண்டிய அன்பையும், அவளை நடத்தவேண்டிய மாதிரியையும், பெற்றோர்கள் பிள்ளைகளை வளர்க்கும் விதத்தையும், பிள்ளைகள் தங்கள் பெற்றோர்களிடத்து வைக்கவேண்டிய அன்பையும் மரியாதையையும் நன்றாய் விளக்குகின்றது.

ஸிம்பலைன்.

[9-ம் அதிகாரம், 176-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.]

இவ்விதம் சண்டைசெய்து பிரிட்டன் தேசத்தாருக்கு வெற்றிகொடுத்து தன்னுடைய எண்ணங்கள் நிறைவேற வேணுமென்ற எண்ணத்துடன், பாஸ்துமஸ் ரோமன்ஜாதியருடன் சேர்ந்து அவ்விடத்தில் தன்னுயிரை மாய்த்துக்கொள்ள அவர்களை நோக்கிப்போய்க்கொண்டிருக்கையில் ஒரு பிரபுவைச் சந்தித்தான். அப்பொழுது

பிரபு:— ஏ, வீரா! அதிக உக்கிரத்துடன் சண்டைசெய்துகொண்டிருந்த களத்திலிருந்துதான் வருகின்றனையோ?

பாஸ்துமஸ்— அ! ஆ! நீ சொன்னது வாஸ்தவந்தான். ஆனால் நீ ஓடிப்போனவர்களில் ஒருவன்தானென்று தோன்றுகிறது. நீ அவர்களில் ஒருவன்தானோ?

பிரபு:—ஆம், நான் அவ்விடத்திலிருந்துதான் வருகிறேன். ஐயோ! அந்தப்போர்க்களத்தைப்பார்க்க என்மனம் துணியவில்லை. தைரியமும் என்னைவிட் டகன்றது. அதினால் என்னுயிரைக்காப்பாற்ற விரைவாய் ஓடிவந்துவிட்டேன். அது இருக்கட்டும், யுத்தம் எவ்விதம் முடிந்ததென்று சொல்.

பாஸ்து:— உன்பேரில் ஒருகுற்றமுமில்லை. கடவுள் நமக்கு சகாயம் செய்யாமற்போனால் நாமனைவரும் இதற்குமுன் அதோகதியாய்ப்போயிருப்போம். நம்முடைய போர்வீரர்கள் யாவரும் அரசனைத் துறந்து தோல்வியடைந்து தங்களுயிர்களைக் காப்பாற்ற ஒரு சந்தின்வழியாகவேகமாய்ப்பின்வாங்கி ஓடத்தலைப்பட்டனர். இச்செய்தியை எதிரிகள் அறிந்து அதிக உற்சாகத்துடன் அவர்களைத் துறத்தி அனேகரைக்கொன்றும், காயப்படுத்தியும் செய்தார்கள். தவிர அனேகர் எதிர்களைக் கண்டு பயந்து கீழே விழுந்தார்கள். இவ்விதமாக அச்சந்து பிரேதக்குவியலால் மூடப்பட்டது.

பிரபு:— நண்பனே! அச்சந்து எவ்விடத்திலிருக்கிறது சொல்?.

பாஸ்து:— யுத்தகளத்தினருகில்தானிருக்கிறது. பிரிட்டன் தேசத்தார் தோல்வியடைந்து ஓடுகிற சமயத்தில் தற்செயலாய் ஒரு விருத்தாப்பியன் இரண்டு வாலிபர்களைச் சேர்த்துக்கொண்டு அந்த சந்தில்வந்து சேர்ந்தான்.

பிரபு:— யுத்தத்தின் முடிவைப்பற்றி சீக்கிரம் சொல்வாயாக; வயதுசென்றவரைப்பற்றியும் இரண்டு வாலிபர்களைப்பற்றியும் எனக்கு ஒன்றும் இப்போது சொல்லவேண்டாம்.

பாஸ்துமஸ்.— "மடல்பெரிது தாழை மகிழினிது கந்தம் உடல் சிறியரென் றிருக்க வேண்டாம்" என்ற பாடலை நீ கேட்டிருப்பாயே. இச்சிறுவர்களை அலட்சியம் செய்துவிடாதே. இவர்களுடைய தைரியத்தை என்னால் விவரிக்கமுடியாது, செய்கைகளோ பெரிய மனிதர்களாலும் செய்யத்

தகாததாயிருக்கின்றன. தோல்வியடைந்து ஒடிப்போன ஆயிரக்கணக்கான சேனைகள் இவர்களுடைய சகாயத்தினால் வெற்றியடைந்தார்களென்றால் இவர்களுடைய தைரியத்தைப்பற்றி நான் விசேஷமாய்ச் சொல்லவேணுமோ. அந்த விருத்தாப்பியனுடைய தைரியத்தை இவர்களுடையதற்குச் சமமாய்ச் சொல்லலாம். இம்மூவர்களும் அந்த யுத்தகளத்தில் அமிர்த சஞ்சீவினி மருந்தைப்போல் காணப்பட்டார்கள். அந்த விருத்தாப்பியன் சிறுவர்களை யழைத்துக்கொண்டு சந்தின் சமீபம் வந்தவுடன் இரண்டு வாலிபர்களும் தைரியமாய் நின்று ஓடிக்கொண்டிருந்தவீரர்களைப்பார்த்து "நம்முடைய சேனையில் தைரிய மற்றவர்களல்லவாபயந்து ஓடிப்போவார்கள். வீராதிவீரர்களே! ஓடிப்போகவேண்டாம் பின் வாங்கி ஓடுகிறவர்கள் தீராநரகத்தை யடைவார்கள் தைரியமாய் நின்று சண்டை செய்யுங்கள் நான் சொல்வதைக் கேட்காமற்போனால் உங்களை விரோதிகளாக நினைத்து கண்டதுண்டமாய் வெட்டிப்போடுவோம். நீங்கள் திரும்பிவந்து எதிரித்து யுத்தஞ்செய்தால் உங்கள் இராச்சியத்தை நிச்சமாய்க் காபாற்றலாம். தைரியமாய் நின்று சண்டை செய்யுங்கள் சண்டை செய்யுங்கள்" என்று சொல்ல, எல்லாரும் இம்மூவர்களைக் கண்டு மூவாயிரம் ஜனங்கள் உதவி செய்தால் எவ்வளவு தைரியம் வருமோ, அவ்வளவு தைரியத்தை உடையவர்களாய் திரும்பி வந்து யுத்தஞ்செய்தார்கள். இம்மூவர்கள் அவர்களைப் பிரமிக்கச்செய்ததினால், அவர்களுக்குத் தைரியம்வந்து, சாகுந்தருணத்திலிருந்தவர்களும், கீழே விழுந்தவர்களும், ஓடிப்போனவர்களும் அதிக தைரியத்தைப்பெற்றவர்களாய் சிம்மங்களைப்போல் கர்ச்சித்துக்கொண்டு எதிரிகளுடன் மும்முறமாய்ச் சண்டைசெய்தார்கள். கீழேவிழுந்தவர்களுக்கு தைரியம்வந்ததினால் சிம்மத்தைப்போலாய் ஒவ்வொருவரும் எதிரிகளில் பத்துப்பேர்களை விழத்தள்ளினர். எதிரிகளைக்கண்டு பயந்து ஓடினவர்கள் ஒவ்வொருவரும் இப்பொழுது எதிரிகளில் பத்து இருபது வீரர்களை விழத்தள்ளினர். இவ்விதமாகச் சண்டைசெய்து மூவர்களும் பிரிட்டன் தேசத்துக்கு வெற்றிகொடுத்து ரோமான்ஜாதியரைக் கைதிகளாக்கினர். இம்மூவருடைய தைரியத்தைப்பற்றி இன்னும் கேட்கவேணுமா.

பிரபு:— இவ்வளவுபோதும், நல்ல அதிர்ஷ்டத்தினால் பிரிட்டன்தேசத்தார் வெற்றியடைந்தார்கள். என்னுடைய துர்அதிர்ஷ்டத்தினால் அம்மூவர்களைப் பார்க்க இடமில்லாமற்போய்விட்டதே. ஒருமுடுக்கில் ஒரு விருத்தாப்பியனும் இரண்டு வாலிபர்களுமா?

பாஸ்து:— அதைப்பற்றி நீ அதிசயப்படவேண்டாம். நான் சொன்னவற்றைக்கேட்டு இவ்வளவு ஆச்சரியப்பட்டால், நீ அதை நேரில் பார்த்திருந்தால் உனக்கு எவ்வளவு வினோதமாயிராது. நல்லது நீ சொன்னபடி இரண்டு வாலிபர்களும் ஒரு விருத்தாப்பியனும் ஒருமுடுக்கும் பிரிட்டன்தேசத்தைக் காப்பாற்றி ரோமான்ஜாதியாரை தோற்கடித்தார்கள் என்றதை வைத்துக்கொண்டு ஒரு பாட்டுபோர்ப்போம்.

பிரபு:— நீ என் என்பேரில் கோபித்துக்கொள்ளுகிறாய். நான் இதோ விடைபெற்றுப்போகிறேன்—(போகிறான்).

பாஸ்து:— அ! ஆ! என்னை விட்டுப்பயந்து ஒடிப்போகிறான். இவன் ஒரு பிரபுவாம். யுத்தகளத்திலிருந்துகொண்டு என்னிடத்தில் அங்கே நடந்தவரலாறு என்னவென்று கேட்கிறான். இவன் எவ்வளவு தைரியசாலியாயிருக்க வேணும். இன்றைய தினம் எவ்வளவு வீரர்கள் மானத்தையிழந்து தங்களுடைய உயிரைக்காப்பாற்றி யிருக்கின்றனர். தவிர எவ்வளவுபேர்கள் சண்டைக்குப்பயந்து ஒடித் தங்களுயிரையும் கொடுத்திருக்கின்றனர்! ஐயோ! நான் மரணத்தை எவ்விடத்தில் காண்பேன். யுத்தகளத்தில் அனேகர் இறந்திருக்கின்றனர். நானோ மரணத்தை யதிகமாக விரும்பியும், இந்த பயங்கரமான யுத்தத்தில், அது என்னை அண்டாததின் காரணம் என்ன? நான் மந்திரவாதிதானோ, அதினிமித்தம் என்னைக்கண்டு ஒடிப்போயிற்றோ? இது என்ன விந்தையாயிருக்கிறது! ஆனால் அம்மரணத்தை பானகங்களிலும், விஷத்திலும் மிருதுவான மெத்தைகளிலும், அமிர்தமான வார்த்தைகளிலுந்தான் காணலாமோ. வாளையுருவிச்சண்டைசெய்கிற வீரர்களைத்தவிர வேறேவித தூதர்கள் மரணத்துக்குஉண்டோ, மரணமே! நீ எங்கே ஒளித்துக்கொண்டிருக்கிறாய்? நீ யமலோகத்துக்குச்சென்றாலும் நான் அங்கேபோய்க் கண்டுபிடித்துக்கொள்ளுகிறேன். நான் பிரிட்டன் தேசத்தவருடன் சண்டைசெய்து அவர்களுக்கு வெற்றியைக்கொடுத்தேன். இப்பொழுது நான் நினைத்தகாரியத்தை நிறைவேற்ற ரோமன் ஜாதியாருடைய உடுப்பைத் தரித்துக்கொள்ளுகிறேன் ... ... (தரித்துக்கொள்ளுகிறான்)
இனியாராவது என்னைத்தொட்டால் அவருடன் போராடாமல் அவரிடத்தில்தானே சரணமடைவேன். ரோமன்ஜாதியார் பிரிட்டன் தேசத்து அனேக வீரர்களைக் கொன்றிருக்கிறார்கள்; அதற்காக அவர்கள் பழிக்குப் பழிவாங்குவார்கள் என்பது திண்ணம். நானோ என்னுயிரை யிழக்கவேணுமென்ற எண்ணத்துடன் தான் இங்கே வந்தேன். ஆகையால் அதை நிறைவேற்ற எதிரிகளுடன் சேர்ந்தால் பிரிட்டன் ஜாதியார் அவர்களுடன் என்னைக் கைதியாக்கிக் கொண்டுபோய் தங்கள் மனம் திருப்தியாக என்னைக்கொன்று விடுவார்கள். என் காரியம் நிறைவேறும். இமொஜன் விஷயமாக நான் இதைச் செய்கிறேன் என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில்,

ஒருதனகர்த்தன்—கடவுளைத்தான் தோத்திரம் செய்யவேணும், தெய்வானுகூலத்தால் லூஷியஸைப்பிடித்து விட்டோம் அந்த விருத்தாப்பியனையும் அவன் குமாரர்களிருவரையும் தேவதூதர்கள் என்றே நினைக்கவேணும்.

ஒருரபு.— இம்மூவர்களில் அழுக்குடை உடுத்திக்கொண்டு உலகமெல்லாம் அதிசயிக்கும்படி வேறொருவன் சண்டைசெய்தான்; அவனைக்காணவில்லையே. சற்றுகில் அதோ போகிறவன்யார்? அடே, நீ யார்சொல்,

பாஸ்துமஸ்:— நான் ரோமன் ஜாதியரில் ஒருவன். என்னைப்போல மற்றவர்களும் தைரியமாய்ச் சண்டைசெய்து என்னைச் சகாயித்திருந்தால் நாங்கள் வெற்றி யடைந்திருக்கலாமே யென்று விசனித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்; வேறே விஷயமொன்றுமில்லை.

தனகர்த்தன்.—சீ! நாயே! என்ன சொல்லுகிறாய், நண்பா! அவனை சீக்கிரம்பிடி. கழுத்தைப்பிடித்துத் தள்ளிக்கொண்டு அரசனிடத்தில் சேர்ப்போம் சண்டையின் வரலாறை ரோமன் சாதியருக்குச்சொல்ல ஒருவரையும் இங்கேயிருந்து அனுப்பமாட்டோம். இந்த முட்டாள் தன்னுடைய தைரியத்தைப்பற்றி பெருமைபாராட்டுகிறான். அரசனிடத்தில்கொண்டுபோவோம்.

என்றுசொல்லி அரசனிடத்தில் அவனை யழைத்துக்கொண்டு போனார்கள். அரசன் உடனே ஒரு சேவகனைக் கூப்பிட்டு அந்தக்கைதியைச் சிறைச்சாலையிலடையென்று உத்தரவுசெய்ய அவனை அவ்வூரிலுள்ள சிறைச்சாலையில் அடைத்துவிட்டுப் போயினன் அப்பொழுது.

பாஸ்துமஸ் :— நான் சிறையில் அடைபட்டேன்; அதற்காக கடவுளுக்கு அதிகவந்தனமளிக்கின்றேன். இப்பொழுது இதின் மூலமாக அதிக விரைவில் உலகத்தினின்றும் விடுதலை யடையலாமென்று நினைக்கிறேன். . என்றாலும் அனேகவித வியாதிகளால் கஷ்டப்படுகிற மனிதர்களைப் பார்க்கிலும் நான் இப்பொழுது அதிக மேன்மையான ஸ்திதியிலிருக்கிறேன். ஏனென்றால் இவ்வியாதியஸ்தர்கள் சாகிறதற்குப் பயந்து சர்வகாலமும் வியாதியினால் உபத்திரவப் பட்டுக்கொண்டிருந்தால் நலமென்று நினைக்கிறார்கள். நானோ சாகத்துணிந்தேன். என் நெஞ்சமே! இப்பொழுது தான் திருப்தியடைந்தேன். தெய்வமே! என்னுயிரை வதக்கி இச்சிறையினின்றும் என்னைச்சீக்கிரம் விடுவிக்கவேணும். நான் செய்த குற்றங்களுக்கு விசனப்பட்டால் மாத்திரம் போதுமா. அதல்லாமல் நான் அதற்கு பரிகாரங்களும் செய்யவேண்டுமா. நான் சிறையிலடைப்பட்டிருக்கிறதைவிட வேறேவிதபரிகாரம் எனக்கு ஒன்றுமில்லை. இச்சிறைச்சாலையிலடைப்பட்டபின்தான் என்மனம் திருப்தியடைந்தது. வேறே வித பரிகாரமும் உண்டு. என் உயிரைக் கொடுக்கத் தயாராயிருக்கிறேன். சிலகொடியர்கள் தங்களுடைய கடன்காரரிடத்திலிருந்து, ஐந்து, ஆறு அல்லது பத்தில் ஒருபங்கு தொகையை வாங்கிக்கொண்டு மீந்ததை உபேக்ஷித்து விடுகிறார்கள். தெய்வமோ அவர்களைப்பார்க்கிலும் அதிக கருணை யுள்ளவர். அதினால் அவர்களைப் போலிராமல் சிலமாறனுடைய அருமையான உயிருக்காக என்னுயிர் முழுவதையும் எடுத்துக்கொள்ளவேணும். ஆனால் இமொஜன் உயிரையும் என்னுயிரையும் சமமாகச்சொல்லக்கூடாது. என்னுயிர் எவ்வளவு மாசுடையதாயிருந்தாலும் அதுவும் ஒரு உயிர்தான். அதை எவ்விதத்திலுமிழக்கத் தயாராயிருக்கிறேன். ஆகையால், தெய்வமே! இமொஜனைக் கொன்றதற்குப் பிராயச்சித்தமாக என்னுயிரை எடுத்துக்கொண்டு என்னை இச்சிறையினின்றும் காப்பாற்றவேணும், ஏ இமொஜன்! நான் செய்த குற்றத்துக்காக என்னை மன்னிக்கவேணும். நான் மௌனமாயிருந்து உன்னுடன் வார்த்தை சொல்லுகிறேன்........(நித்திரை செய்கிறான்)

அயர்ந்து நித்திரைசெய்கையில் தன்னுடைய அன்னையும் பிதாவும் இரண்டு சகோதரர்களும் தன்முன்வந்து பரிதாபப் பட்டுக்கொண்டிருக்கிறதாகக் கனவு கண்டு திடுக்

ட்டு எழுந்திருந்து ஆலோசனை செய்துகொண்டிருக்கையில் ஒரு ஜெயிலர் அங்கே வந்தான். அப்பொழுது,

ஜெயிலர்— ஏ, மனிதா! அரசனிடத்திலிருந்து உத்தரவு கிடைத்திருக்கிறது. சீக்கிரம் வா.

பாஸ்துமாஸ்— உனக்கு அனேகவந்தனங்கள் அளிக்கின்றேன். எனக்கு நல்லசெய்தி கொண்டுவந்தனையே.

ஜெயிலர்— நல்லசெய்தியா! உன்னைக் கொல்லும்படியாக அல்லவோ அரசன் உத்தரவு செய்திருக்கிறார். இதற்காத நீ பரிதாபப்படவேண்டிய தற்குப் பதிலாக ஏன் சந்தோஷப்படுகிறாய்? சீக்கிரம் வா.

பாஸ்துமஸ்— அதற்காகத்தான் நான் சந்தோஷப்படுகிறேன் எனக்கு விடுதல் சமாசாரம் கொண்டுவந்தாயே. நீ தீர்க்காயுளாக விருக்கவேணும்.

ஜெயிலர்— உன்னுயிரையல்லவா வாங்கப்போகிறார்கள் உன்னை விடுதலை செய்ய மாட்டார்கள்.

பாஸ்துமஸ்— மடியில் பணமுண்டானால் வழியில் பயமுண்டு என்று சொல்லுவார்கள். நானோ சாகத்துணிந்துவிட்டேன். ஆகையால் நான் ஒன்றுக்கும் பயப்படவில்லை என்னுயிரை வதக்கிவிட்டால் உலகத்தினின்றும் நான் விடுதலையாவேன். இதற்கு என்மனமு மிசைந்திருக்கின்றது. சீக்கிரம் வா; ஏன் தாமதிக்கிறாய்.

இவ்வார்த்தைகளைக்கேட்டு ஜெயிலர் அதிக வியப்படைந்து இவ்வுலகவெறுப்பின் காரணம் என்னமோ அறியேன் என்று சொல்லிக்கொண்டு பாஸ்துமஸை யழைத்துக் கொண்டுபோனான்

(10-ம் அதிகாரம்.)

இது இங்ஙனமிருக்க இராஜசபையில் நடந்தவரலாற்றை இப்பொழுது உரைப்போம். அரசன் முன்பாக பெலாரியஸ், கைடீரியஸ், போர்வீரர்களும் மற்ற பிரபுக்களும் இருந்து ஒரு இடத்தில் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது.

ஸிம்பலீன் :— (பெலாரியஸ், கைடீரியஸ், ஆர்விராகஸ், இம்மூவர்களையும் பார்த்து) என்னைச் சத்துருக்களினின்றும் விடுவித்து என் சிம்மாசனத்தைக் காப்பற்றின பிரபுக்களே! இங்கே வாருங்கள். சபையோர்களே, திரிமூர்த்திகளுக்குச் சமமான இவ்விருவாலிபர்களும் வயதுமுதிர்ந்த இம்மனிதனும் சதுர்வித உபாயங்களால் பஞ்சபாண்டவர்களாலும் அடையக்கூடாத வெற்றியை யடைந்து என்னிராச்சியத்தைக் காப்பாற்றினர்கள். இவர்கள் செய்தஉபகாரத்துக்கு பதிலாக என்னால் செய்யத்தக்கது யாது, ஒன்றுமறியேன். இது இங்கு நிற்கட்டும்; கிழிந்த கந்தை வஸ்திரத்தைத் தரித்துக்கொண்டு மற்றவீரர்களை யவமானப்படுத்தி தன் மார்பில் கேடையங்களை யிகழச்செய்து வெற்றியைத்தந்த அந்த ஏழை சேவகனைக் காணவில்லையே. அவனைக்காணாது என்மனம் வாடித்துடிக்கிறது. அவனை யாராவது கண்டுபிடித்து இங்கே யழைத்துக்கொண்டு வந்தால் அவருக்குவேண்டிய திரவியத்தைக்கொடுத்து நல்ல ஸ்திதியில் வைக்கத்தயாரா யிருக்கிறேன். யாராவது போய்க்கூட்டிக்கொண்டு வாருங்கள்.

பெலாரியஸ்— இப்பேர்ப்பட்ட ஏழைமனிதனிடத்தில் நல்ல பெருந்தன்மையான குணத்தையும் பராக்கிரமத்தையும் எவரால் காணக்கூடும். இவனைப்போன்றவரையான் இதுவரையில் கண்டதேயில்லை. அவனோ ஒரு பிச்சைக்காரனாய்க் காணப்பட்டான். அவனிடத்தில் இவ்விதமான பராக்கிரமம் எங்கேயிருந்துவந்தது. இதைப்பார்க்கிறபோது அதிக விந்தையாயிருக்கிறது. களித்துக்கொண்டிருக்கிற இச்சபையில் அவனல்லவோ இருக்கவேணும் நீங்கள் யாராவது அவனைக் கண்டீர்களா.

ஸிம்பலீன்— பிரபுக்களே! அவனைப்பற்றி உங்களுக்கு ஒன்றும் தெரியாதா?

பிஸானியோ—இறந்தவர்களிடத்திலும், உயிருடனிருக்கிறவர்களிடத்திலும் தேடிப்பார்த்தால் அவனைப்பற்றி ஒன்றும் தென்படவில்லை.

ஸிம்பலீன்— அவனுக்குத்தகுந்த பிரதிபலன் கொடுக்கவேண்டியவன் நான்தான்; அதை நினைத்துதான் அவனைக்காணமல் அதிக விசனப்படுகிறேன், பிரிட்டன்தேசத்துக்கு திரிமூர்த்திகளுக்குச் சமமாக உதித்தவீரர்களே! இத்தேசத்தைக் காப்பாற்றி யென்னைச் சிறையினின்றும் விடுவித்ததற்காக உங்களுக்குத் தகுந்த வெகுமதிகள் தரத் தயாராயிருக்கிறேன். நீங்கள் எங்கேயிருந்துவந்தீர்கள். உங்கள்வரலாற்றை எங்களுக்கு விவரமாய்த் தெரிவிக்கவேணும்.

பெலாரியஸ்— நாங்கள் கேம்பிரியாவென்னும் ஊரில் நல்லவம்சத்தில் பிறந்தவர்கள் தவிர, நாங்கள் சத்தியமும் அடக்கமும், யோக்கியமு முள்ளவர்கள்.

ஸிம்பலீன்— நீங்கள் முழங்காலிடுங்கள். நைட் என்னும் பட்டப்பெயரை இன்றைய தினம் உங்களுக்கு அளித்தேன். இன்றுமுதல் என்னுடைய தோழர்களானீர்கள். உங்களுடைய யோக்கியதைக்குத் தக்கபடி மரியாதைகள் செய்வோம். (கார்னீலியஸும் சிலமாதர்களும் அங்கேவர, அவர்களைப் பார்த்து) உங்கள் முகங்களைப்பார்த்தால் விசனமான சங்கதி சொல்லவந்தாற்போல் தோன்றுகிறது. சந்தோஷமான இவ்வேளையில் ஏன் விசனப்படுகிறீர்கள்? உங்களுடைய சுற்றத்தார்களையாவது யுத்தகளத்தில் கொன்றார்களோ? பிரிட்டன்தேசத்தாரைப் போலிராமல் எதிரிகளைப் போல் அதிக விசனத்துடன் காணப்படுகிறீர்களே. என்ன சங்கதி சொல்லுங்கள்?

கார்னீலியஸ்— மகாராஜாவே! இன்றுமுதல் உங்களுக்கு க்ஷேமம் உண்டாகக்கடவது. கடவுள் உங்களை யாசீர்வதிப்பாராக. உங்களுடைய மனைவியிறந்து போய்விட்டனர்.

ஸிம்பலீன்— வைத்தியனாக இருந்து இச்செய்தியைக் கொண்டுவந்தனையே. மருந்துகளினால் பிராணனை நீடிக்கக்கூடாதா. விதியைவெல்ல யாரால் முடியும். வைத்தியர்களும் யமன் கைக்குள்ளாவார்கள். உன்னைப்பற்றிக் குற்றம் சொல்லக்கூடாது; அவள் எவ்விதமிறந்தாள் சொல்.

கார்னீலியஸ்:- உலகத்தாரை எவ்வளவு கொரோமாய்க் கஷ்டப்படுத்தினளோ அதே மாதிரியாக அதிகபயங்கரமாயும் பைத்தியம் பிடித்தவளைப்போலவு மிறந்தாள்.

ஸிம்பலீன்— ஆ! என்ன சொன்னாய், கொடியவளா!

கார்னீலியஸ்:—மகாராஜாவே! நான்சொன்னது வாஸ்தவந்தான்; அங்கே நடந்தவற்றை விவரமாய்ச் சொல்லுகிறேன். சாகுந் தருணத்தில் தன்னுடைய செய்கைகள் இன்னின்னவைகளென்று வாஸ்தவமாய் ஒத்துக்கொண்டாள். அதை நான் சொல்லுகிறேன், தயவுசெய்து கேட்கவேணும். நான் இவ்விஷயத்தில் பொய் சொல்லுகிறேனென்ற சந்தேகம் உங்களுக்குண்டானால், இம்மாதர்களைக் கேட்டால் அதின் உண்மை தெரிய வரும். இவர்கள் அழுத கண்ணீருடன் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள்.

ஸிம்பலீன் :— கார்னீலியஸ்! தயவுசெய்து சீக்கிரம் சொல்.

கார்னீ— ஐயோ! அவளுரைத்ததைத் திரும்பி உங்களிடத்தில் சொல்ல என் மெய் நடுங்குகின்றது. ஆனாலும் சொல்லுகிறேன், செவிகொடுத்து கேட்கவேணும்:— முதலாவது, அவள் உங்களை கொஞ்சமாவது விரும்பவில்லையென்றும், ஆனால் உங்களுடைய பெருமையை மாத்திரம் நேசித்ததாகவும், ராஜாங்கத்தின்பொருட்டுதான் கலியாணம் செய்துகொண்டதாகவும் உங்களுடைய உயர்ந்த பதவிக்குமாத்திரம் மனைவியாயிருந்ததாகவும், கடைசியாக உங்களை யெப்பொழுதும் வெறுத்துக்கொண்டிருந்ததாகவும் சொன்னாள்.

ஸிம்பலீன் :— இவைகள் அவளுக்குமாத்திரம்தான் தெரியும்போலிருக்கிறது. அவள் வாயால்தானே வேறேசமயத்தில் சொல்லிக்கேட்டாலும் நான் இவைகளை நம்பமாட்டேன்; ஆனால் அவள் சாகுந்தருணத்தில் வெளியிட்டதனால் நீ சொன்னவற்றை நம்புகிறேன். நடந்தவற்றைப் பூராயும் விவரமாயும் சொல்.

கார்னீலியஸ்:—தான் முழுவதும் நேசித்ததாக நடித்த உன்னுடைய பெண்ணாகிய இமொஜன் அவளுடைய கண்ணுக்கு ஒரு கடும்விஷம்போல் காணப்பட்டதாகச்சொன்னாள். தவிர இமொஜன் ஓடிப்போயிராமற்போனால், தன் கையாலே விஷத்தைக் கொடுத்துக் கொல்லுவதாக நிச்சயித்திருந்தனளாம்.

ஸிம்பலீன் :— என்னை யதிகப்பிரியத்துடன் நேசித்ததாக நடித்த பிசாசுக்குச் சமமான கொடியபாதகி! என்னகாரியம் செய்தனை? ஸ்திரீகளுடைய இருதயத்தை யாரால் காணக்கூடும்? வெள்ளைக் காக்கையைக் கண்டாலும் காணலாம் இவர்களுடைய மனதை எவராலும் அறியமுடியாது. இன்னும் ஏதாவது இவள் வெளியிட்டனளோ.

கார்னீலியஸ்:- இன்னும் அனேகமுள. இப்பொழுதுரைத்ததைவிட அதிககொடூரமான சங்கதிகள் எவ்வளவோ இருக்கின்றன. உன்னை யிவ்வுலகினின்றும் யமலோகத்துக்கனுப்ப குளிகை ஒன்று தயார்செய்து வைத்திருக்கிறதாகவும், அதை உள்ளுக்கு எடுத்துக்கொண்டால், அது ஒவ்வொரு நிமிஷமும் நரம்புகளைத்தின்று, வரவர உடலை மெலியச்செய்து கடைசியாக உங்களுயிரை இவ்வுலகத்தினின்றும் அனுப்பிவிடுமென்றும் சொன்னாள். இதற்கிடையில் தன்னுடைய அழகை, ஆடல், பாடல், முத்தல்களினால் உங்களை கைவசப்படுத்தி, தன்னுடைய வஞ்சகத்தொழிலை உங்களிடம் செய்துமுடித்தவுடன் தன்னுடைய மகனுக்குப் பட்டங்

கட்டவேணுமென்று நினைத்தாகவும் உரைத்தாள். ஆனால் க்ளோட்டனைக் காணாததினால் தன்னுடைய எண்ணங்கள் நிறைவேற இடமில்லாமற்போக, ஏக்கம்பிடித்து, பித்தம் பிடித்தவளைப்போலாய், சாகுந் தருணத்தில் கடவுளையும் மனிதர்களையும் நிந்தித்து தன்னுடைய எண்ணங்களை வெளியிட்டு அவைகள் நிறைவேற வில்லையேயென்று விசனத்துடன் பெருமூச்சுவிட்டு உயிர் துறந்தனள்.

விம்பலீன் :— அவளுடைய தோழிகளே! இவ்வளவும் நீங்கள் கேட்டீர்களா, சத்தியந் தானா?

மாதர்கள்:— மகாராஜாவே! இராணி உரைத்தவற்றைப் பூராவும் நாங்கள் அழுத கண்ணீருமாய்க் கேட்டுக்கொண்டிருந்தோம். கார்னீலியஸ் சொன்னவற்றிற்கும் அவள் சொன்னவற்றிற்கும் கொஞ்சமாகிலும் வித்தியாசமில்லை.

விம்பலேன்.— நல்லது என் கண்களைப்பற்றி குற்றஞ் சொல்லமுடியாது. ஏனென்றால் அவள் அழகாயிருந்ததினால் அவள் மனதில் கபடமிருக்குமென்று என் புத்திக்குத் தோன்றவில்லை. அவளுடைய முகஸ்துதியைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த என் காதுகளும் வெளியில் காணப்படுகிறதுபோல அவள் உள்ளமும் இருக்கலாமென்று நினைத்த என் இருதயத்தையும் பழி சொல்லமாட்டேன். அவளிருந்த ஸ்திதியைப் பார்த்து அவளை நம்பாமற் போனால் நம்முடைய மனது எவ்வளவு கொரேமாயிருக்கும். ஏ, இமொஜன்! உன் அனுபோகங்களால் என்பேரில் தப்பிதமிருக்கிறதென்று நீ நினைக்கலாம்; அவ்வளவும் சத்தியமே! உன்னை நினைக்கிறபோது விசனத்தால் என்மனம் துடிக்கின்றது. உனக்குச்செய்த குற்றங்கள் எல்லாவற்றையும் மன்னித்து கடவுள் நமக்கு சந்தோஷத்தை தரும்படியாக அதிக வணக்கமாய் வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்.

இவ்வாறுசொல்லிப் பரிதாபப்பட்டுக்கொண் டிருக்கையில் லூஷியஸூம் இயாக்கிமோவும் மற்ற ரோமாபுரி கைதிகளும் அங்கேவந்தார்கள் அவர்களுக்குப் பின்னால் பாஸ்துமஸூம் இமொஜனும் காணப்பட்டார்கள். இக்கூட்டத்தில் இமொஜனுக்கு தன்னுடைய தகப்பனாகிய அரசனும், லூஷியஸூம், பெலாரியஸூக்கு அரசனும் இன்னாரென்று தெரிந்ததே தவிர வேறே ஒருவருக்கும் அங்கேவந் திருக்கப்பட்டவர்கள் இன்னாரென்று தெரியாது. அப்பொழுது அவர்களைப்பார்த்து

விம்பலேன்.— நீங்கள் இப்பொழுதும் கப்பம் வாங்கத்தான் வந்திருக்கிறீர்களோ. லூஷியஸ், நம்முடைய வீரர்கள் கப்பம் என்றபெயரை வேருடன் அறுத்துவிட்டனர். ஆனால் இவ்விதம் செய்த நம்முடைய வீரர்களில் அனேகம்பேர் யுத்தகளத்தில் மடிந்து வீரசுவர்க்கம் போய்ச்சேர்ந்தனர். மடிந்தவர்களின் ஆத்மாக்களைத் திருப்திசெய்ய கைதிகளாக வந்திருக்கிற உங்களை நரபலியாகக் கொடுக்கவேணுமென்று அவர்களுடைய பந்துக்கள் முறையிடுகிறார்கள். அவர்களுடைய வேண்டுகோளுக்கு நான் இணங்கினேன். நீங்கள் மரணத்துக்குத் தயாராயிருங்கள். உங்களுக்கு ஏதாவது சொல்லவேணுமானால் சொல்லலாம். உங்களுடைய விதி இவ்விதமிருக்கிறது, யாரடா, சீக்கிரம்போய் கொலையாளிகளைக் கூட்டிக்கொண்டுவா.

ஒருசேவகன்.— இதோ அழைத்துக்கொண்டு வருகிறேன். (போகிருன்.)

லூஷியஸ்:— மகாராஜாவே! தயவுசெய்து நம்முடைய அதிர்ஷ்டத்தை ஆலோசனை செய்துபார்க்கவேணும். என்னவோ எங்களுடைய துரதிர்ஷ்டத்தினுல் நீங்கள் எங்களை ஜெயித்துவிட்டீர்கள்; ஆனுல் நாங்கள் உங்களை ஜெயித் திருந்தால், யுத்தம்கழிந்த பின், கையில் வாளை யேந்தி, யெங்களுடைய இறந்து போனவர்களின் உயிரைத் திருப்திசெய்ய உங்களைக் கொல்லுவோமா? நன்ருய் ஆலோசித்துப் பாருங்கள். ஆனுல் இறந்துபோனவர்களின் ஆத்மாக்களைத் திருப்திசெய்ய வேறே ஒரு வழியுமில்லாமல் எங்களுயிரை வாங்கத்தான் வேணுமென்பது கடவுளுடைய சித்தமானுல் நாங்கள் அதற்கு அதிக சந்தோஷத்துடன் உட்படத்தயாராயிருக்கிருேம். ரோமான் ஜாதியாருக்கு விசேஷமாயுள்ள தைரியத்துடன் நான் இறக்கப்போகிறதினுல் பாதகமில்லை. இதற்காக எங்களுடைய சக்கரவர்த்தி உங்களிடத்தில் பழிவாங்காமல் விடார். நிச்சயமாய் நினைத்துக்கொள்ளுங்கள். என் விஷயமாக இவற்றைச் சொன்னேன்; மகாராஜாவே! ஒரு காரியத்தைப்பற்றி மாத்திரம் உங்களிடத்தில் இரந்து கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்; அதை எல்விதத்திலும் நிறைவேற்றித் தரவேணும். என்பக்கத்திலிருக்கப்பட்ட இந்தப்பையன் (இமொஜனைப்பார்த்து) பிரிட்டன் தேசத்தில் பிறந்தவன். அவனைமாத்திரம் காப்பாற்றவேணும். இவ்வளவு அன்புள்ளவனும் கீழ்ப்படிதலுள்ளவனும் சுறுசுறுப்புள்ளவனும் எஜமானனுக்கு வேண்டியவற்றைக் குறிப்பாலறிந்து செய்பவனும், சத்தியவானும், சமர்த்தனும் தாதிக்கு ஒப்பானவனுமான வேறே ஒரு பையனை இதுவரையில் ஒரு எஜமானனுவது வைத்திருந்ததில்லை. இவனுடைய குணங்களுக்காகவும் என்னுடைய வேண்டு கோளுக்காகவும் இரங்கி இவனைக் காப்பாற்ற வேணும். ரோமன் சேனையில் சேர்ந்திருந்தவனுயினும் பிரிட்டன் தேசத்தாருக்கு ஒருதீங்கும் செய்யவில்லை. தயவுசெய்து அவனைமாத்திரம் இரட்சித்து மற்றவர்களை உங்கள் இஷ்டம்போல செய்யுங்கள். இதைமாத்திரம் நான் வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன்

ஸிம்பலீன்.— (இமொஜனை உற்றுப்பார்த்து) உன்னைப்பார்த்திருக்கிற ஞாபகம் வருகிறது. உன்முகத்தை நான் நன்ருக அறிவேன் பையனே, எவ்விதமோ, உன் முகக்களையினுல் என்னைக் கைவசப்படுத்திவிட்டாய். இங்கேவா, இன்றுமுதல் நீ என்னுடைய அரண்மனை வேலைக்காரனுயிரு. என்னை மயக்கிவிட்டனையே! உன்னைக் காப்பாற்றவேண்டியதின் காரணம் எனகுத்தெரியவில்லை. இதற்காக உன் எஜமானனை வந்தனம் செய்யவேண்டாம். அவன் இரந்து வேண்டிக்கொண்டதினுல் தான் உன்னைக்காப்பாற்றினேனென்று நினைக்காதே. உன்னைக் காப்பாற்றினேன், பயத்தை விட்டுவிடு. உன் ஸ்திதிக்கும் என் அந்தஸ்துக்கும் தக்கபடி ஒருவரம் கேட்டுக்கொள், தர நான் தயாராயிருக்கிறேன். நல்லவம்சத்தில்பிறந்து இங்கே கைதியாக வந்திருக்கும் ஒருவனை விடவேணு மென்ருலும் சொல், அவ்வரத்தைத் தருகிறேன். பயப்படாமல் கேள்.

இமொஜன்.— மகாராஜாவே! இதற்காக நான் வந்தனம் செய்கிறேன். கடவுள் உங்களை யாசீர்வதிப்பராக.

லூஷியஸ்.— என்னுயிரைக் காப்பாற்றவேணுமென்று அரசனிடத்தில் கேட்கும்படியாக உன்னிடத்தில் சொல்லவில்லை. ஆனால் நீ அப்படிச் செய்வாயென்பது எனக்கு நிச்சயந்தான். உன்னிஷ்டம்போல் வரத்தைக்கேட்டுக்கொள்.

இமொஜன்.— இல்லை, இல்லை, ஐயோ! வேறே சங்கதியுண்டு. மரணத்துக்குச் சமமான ஒன்றை நான் காண்கிறேன். என்பிரியமுள்ள எஜமானனே உங்களுயிரைப்பற்றி நீங்களே ஏற்பாடு செய்துகொள்ளவேணும்.

லூஷியஸ்.— பார்த்தீர்களா, இந்தப்பையன் என்னை நிந்திக்கிறான், வெறுக்கிறான், என்னை விட்டுவிடுகிறான். பையன்கடையவும் பெண்களுடையவும் வாக்குகளை உண்மையென்று நம்புகிறவர்களுடைய சந்தோஷம் எவ்வளவு பிரயோசனமற்றதா யிருக்கிறது. நல்லது, ஆனால் இவன் ஏன் இவ்விதம் தத்தளித்துக்கொண் டிருக்கிறான்.

ஸிம்பலேன்.— பையனே! உனக்கு வேண்டியவற்றைக்கேள். வர வர உன்னை அதிகமாய் விரும்புகிறேன். நன்றாய் எதைக் கேட்கலாமென்று ஆலோசித்துப்பார். நீ அவனையேன உற்றுப்பார்க்கிறாய்; அவனை உனக்குத் தெரியுமா? அவனைக் காப்பாற்றவேணுமா? சொல் அவன் உன்னுடைய பந்துவா அல்லது மித்திரனா? சீக்கிரம்சொல்.

இமொஜன்:— உங்களுக்கும் எனக்கும் எவ்வளவு சம்பந்தமுண்டோ அவ்வளவு சம்பந்தம் எனக்கும் அவனுக்குமுண்டு. (கடவுளே! நான் பொய்யுரைத்ததற்காக என்னை மன்னிக்கவேணும்)

ஸிம்பலீன்.— அப்படியானால் ஏன் அவனை உற்றுப்பார்க்கிறாய்.

இமொஜன்.— செவிகொடுத்துக் கேட்பீரானால் நான் இரகசியமாய்ச் சொல்லுகிறேன்

ஸிம்பலீன்:— நல்லது இரகசியமாய்ச் சொல்; சந்தோஷமாய்க் கேட்கிறேன். உன்பெயர் என்ன, வாலிபா!

இமொஜன்:— என் பெயர் “பைடலி”

ஸிம்பலீன்— நீயோ நல்லவாலிபனாக விருக்கிறாய். உன்பெயரும் உனக்கு தகுந்ததாயிருக்கிறது. நல்லது, என்கூட ஒரு ஒதுக்கிடத்துக்குவா, பேசவேண்டியதைத்தைரியமாய்ப்பேசு.

(இருவரும் இரகசியமாய் பேசுகிறார்கள்)

பெலாரியஸ்.— இறந்தவனைப்போலிருந்த இந்தப்பையன் பிழைத்து விட்டானென்று தோன்றுகிறது.

ஆர்விராகஸ்:— இறந்துபோனவனுக்கும் இவனுக்கும்கொஞ்சமாகிலும் வித்தியாசமில்லை; அண்ணா! நீ என்னசொல்லுகிறாய்.

கைடீரியஸ்:— முன்னே இறந்தவன்தான் இப்பொழுது வந்திருக்கிறான்; கொஞ்சமாகிலும் சந்தேகமில்லை.

பெலாரியஸ்:— என்ன, இவன், நம்மைப்பார்த்தும் நம்முடன்பேசாமல் சும்மாவிருக்கிறான். இனி நடக்கப்போகிற சங்கதிகளைப்பார்ப்போம். அவன் நம்மை நன்றாகப் பார்க்கவில்லையோ? ஒரே உருவத்துடன் இரண்டுபேர்கள் இருப்பார்களா? இறந்துபோன பைடலி இவன்தானென்றால், ஏன் இவன் நம்முடன் வார்த்தைசொல்லவில்லை.

கைடீரியஸ்:— ஆனால் நாம் அவனை இறந்ததாகக் கண்டோமே.

பெலாரியஸ்:— சும்மாஇருங்கள்; பின்னால் நடக்கிறதைக் கண்டு நிச்சயிக்கலாம்.

பிஸானியோ—(தனக்குள்சொல்லுகிறான்) இவள் என்னுடைய எஜமானிதான்; அவள் உயிருடனிருக்கிறதினால் அவளுக்கு நல்லகாலம்வருமோ கெடுதி வருமோ பார்க்கலாம். கடவுளே! என் எஜமானியை யாசீர்வதிக்கவேணும்.

(இமொஜனும் ஸிம்பலீனும் திரும்பிவருகிறார்கள்)

ஸிம்பலீன்:— டைடலி என்பக்கத்தினின்று உனக்குக் கேட்கவேண்டியவற்றை தைரியமாய்க் கேள் (இயாக்கிமோவைப்பார்த்து) இங்கேவா இப்பையன் கேட்கிற கேள்விக்கு விடைகளைக் கபடமில்லாமல் சொல்லவேணும்; தவறினால் உன்னைச் சித்திரவதைசெய்து சத்தியத்தை வெளியிடச் செய்வேன். டைடலி, நீ கேட்கவேண்டியவற்றைத் தைரியமாய்க்கேள்.

இமொஜன்:— (கண்களில் தீப்பறக்கச் சொல்லுகிறாள்)— நான் கேட்கவேண்டியது வேறொன்றுமில்லை, ஒரு அற்பகாரியந்தான்;—அதாவது இவன் விரலில் அணிந்துகொண்டிருக்கிற மோதிரம் யாரிடத்திலிருந்து கிடைத்தது? இதை விவரமாய்ச் சொல்லவேணும். (கண்களினின்றும் நீர்த்துளிகள் கீழேவிழுந்தன.)

பாஸ்துமஸ்:— இதைப்பற்றி அவனுக்கென்ன? என்னைச் சந்தியிலிழுக்கப் போகிறானோ, தெரியவில்லையே (தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டான்) வந்தது வரட்டும் என்று மனதில் சஞ்சலப்பட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

ஸிம்பலீன்:— உன்கையிலிருக்கப்பட்ட மோதிரம் உனக்கு எங்கேயிருந்து கிடைத்தது, சீக்கிரம்சொல்.

(இன்னும் வரும்) வி. கோபால ஐயங்கார். பி. ஏ.

நல்வழி

(1) நல்லாரோடு இணங்க விருப்பமும், பிறர்குணத்தில் பிரீதியும், குருவினிடத்தில் வணக்கமும், வித்தையில் சிரத்தையும், தன்மனையாளிடத்தில் அன்பும், உலக நிந்தைக்கு பயமும், நாராயணனிடத்தில் பக்தியும், தன்னைத்தான் அடக்குவதில் சக்தியும், தியர்சகவாசத்தை விட்டு ஒழிப்பதும், ஆகிய நிர்மலகுணங்களை யுடைய பெரியோர்களுக்கு வந்தனம்.

(2) ஆபத்தில் தைரியமும், சம்பத்தில் அடக்கமும், சபையில் பேசுந்திறமையும், போரில் பராக்கிரமமும், கீர்த்தியில் ஆசையும், சாஸ்திராப்பியாசத்தில் சிரத்தையும், இவை பெரியோர்களுக்கு இயல்பாய் உளது.

(3) கையில் புகழத்தகுந்த ஈகை, தலையில் ஆசாரியன் அடிகளுக்கு வணக்கம், முகத்தில் சத்தியவார்த்தை, புஜங்களில் (யாவையும்) வெல்லும் ஒப்பற்ற பலம், ஹிருதயத்தில் அழுக்கின்மை, செவிகளில் (கேட்டு) அறிந்த வேதசாஸ்திரங்கள், இவை ஐசுவரியம்(நகை,நாணயம்) அன்றியே ஸ்வபாவத்தில் பெரியோர்களுக்கு பூஷணமாகும்.

(4) பிராணி ஹிம்சையினின்று ஒழிவு, பிறர்பொருளை கைக்கொள்ளாமை, வாய்மை, காலத்தில் கூடியதை கொடுப்பது பரஸ்திரீ பிரஸ்தாபத்தில் ஊமையாய்

இருத்தல்,(யாசகன்)ஆசையைதீர்த்தல், குருவினிடத்தில் வணக்கம், எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலும் தயை, எல்லா சாஸ்திரங்களிலும் பயிர்ச்சி, இவை மேன்மைக்கு மார்க்கம்.

(5) மகான்களில் மனது, சம்பத்து வரும்போது அல்லிப்பூவைப்போல் மிருதுவாயிருக்கும். ஆபத்திலோ கற்பாசைபோல் கடினமாகும்.

(6) (அனைவருக்கும்)இஷ்டமாயும்,நியாயத்துக்குசரியாயும்ஜீவனம்செய்தல், பிராணன்போனாலும் தகாதகாரியத்தை செய்யாமை, கெட்டவர்களையும் பணமற்ற நண்பர்களையும் யாசிக்காமை, தாழ்ந்தஸ்திதியிலும்உயர்ந்ததைரியமுடைமை, பெரியோர்களுக்கு இஷ்டமானபடி நடத்தை, இவ்வாறு கத்திமுனையோடு பழகும் விருதம் போன்ற கஷ்டமான விருதத்தை எவர்தான் நல்லோர்களுக்கு உபதேசித்தார்களோ?

(7) (பிறர் அறியாது) மறைவில் கொடுத்தல், வீட்டுக்கு வந்தபோது, (வருபவர்க்கு) உபசாரம் செய்தல், இனியதைச் செய்து சொல்லாதிருத்தல், (பிறர் செய்த) உபகாரத்தை சபையில் எடுத்துக்கூறல், செல்வத்தில் செருக்கில்லாமை, நிந்தியாது பிறரைப்பற்றி பேசுதல், இந்த கத்தி பழக்கம்போன்ற கடோர விருதம் பெரியோர்களுக்கு எவர் உபதேசம் அளித்தனரோ?

(8) காச்சின இரும்பில் விழும் நீர்த்துளி, பேரு (ஊர்) இல்லாமல் போகும் அதேதுளி, தாமரை இலையில் விழுந்தால் முத்துபோல் காணப்படும் அதேதுளி சமுத்திரத்தினடியில் இருக்கும் முத்துச்சிப்பியில் விழுந்தால் முத்தாய்விடும். இவ்வாறு தாழ்ந்தோருக்கும், மத்திபம குணமுடையவருக்கும், உயர்ந்தோருக்கும், சாந்தோர்களுக்கும் வரிசைக்கிரமமாய் நேரிடும்.

(9) நன்னடக்கையால் தன் தந்தைக்கு ஆநந்தம் அளிப்பவனே பிள்ளை, தன்கணவனுக்கு அனுகூலத்தைச் செய்பவளே இல்லாள், ஆபத்திலும் சம்பத்திலும் ஒரேமாதிரியாய் நடந்துக்கொள்பவனே தோழன், இம்மூன்றும் புவியில், புண்ணியம் செய்தவர்களுக்கே கிடைக்கும்.

(10) வணக்கத்தால் ஒங்கி மேன்மை அடைந்து, பிறர் குணத்தை (புகழ்ந்து) சொல்வதால், தம்குணங்களை வெளிப்படுத்தி, பிறர்பொருட்டு, பெரும் பிரயத்தினங்கள் செய்து, (அதைமுன்னிட்டே) தன் சுபகாரியங்களை சாதித்துக்கொண்டு, தம்மை நிந்தித்து, கடோரமாய் பேசுகின்ற கெட்டவர்களை பொறுமையால் கண்டித்து, உலகில் எல்லாராலும் மதிக்கப்பட்டு, அற்புத நடத்தையுடைய சாதுக்களை எவர்தான் தொழார்கள்.

ஏ. ஸீனிவாசன்.

முற்றிற்று.

சமாசாரக் குறிப்பு.

இந்தியாவிலுள்ள ஏழைஸ்திரீகள் சுருசுருப்பாய் பற்பல வேலைகளைச்செய்து வருவது போல ருஷியாவிலும் ஸ்திரீகள் தோட்டவேலை ஆடுமாடுகள் மேய்ப்பது, வெண்ணெய் எடுப்பது, துணிநெய்வது, உடுப்புகள் தைப்பது, முதலிய பற்பல வேலைகளைச்செய்கிறார்களாம். மேலும் அங்குபயிர்த்தொழில் செய்கிற வகுப்பைச்சேர்ந்த ஸ்திரீகள் வயல்களுக்குச் சென்றும் வேலை செய்கிறார்களாம். மத்திய ருஷியாவில்

அநேக மாதங்கள் மனிதர்கள் சொற்ப திரவியத்தைச் சேர்க்க வெளிதேசங்களுக்குச் செல்லும்பொழுது அவர்கள் வேலையை ஸ்திரீகள் முழுவதும் வயல்களில் செய்கிறார்களாம். இவர்கள் வீட்டில் செய்யும்படியான வேலைப்பாடுகள் மிகவும் சிறந்தனவாயும், மெச்சத்தகுந்தனவாயு மிருக்கின்றனவாம்.

***

மிஸ் துன்பாய் எப். பனுஜி என்றமாது இங்கிலாந்துக்கு சிலவருடங்களுக்கு முன் சித்திரவேலை கற்றுக்கொள்வதற்காக சென்றிருந்தார். இம்மாது இப்பொழுது காலஞ்சென்ற மிஸ்டர் ரானடேயின் உருவத்தை வெகு நன்றாக எழுதியிருக்கிறதைக் கேட்க மிக சந்தோஷப்படுகிறோம்.

***

மிஸ்ஸஸ் வித்திய R. நீலகண்டம், மிஸ்ஸஸ் சாரதா மேத என்ற இரண்டு குஜராத்தி மாதர்கள் சென்ற வருடம் நடந்த பி. ஏ., பரிட்சையில் பம்பாயில் தேறினார்கள்.

***

ஸெண்ட் பீடர்ஸ்பர்க்கில் ஒருமாது தன் ஓய்வு காலத்தில் படிப்பதற்காக ஒரு புஸ்தகசாலை வைத்திருந்தாளாம். அவள் சமீப காலத்திலிறந்தபின் அவள் புஸ்தகசாலையில் 18,000 புஸ்தகங்களிருப்பதாக தெரிவருகிறது. இவைகளெல்லாம் பலதேசத்து மாதர்களால் எழுதப்பட்டவைகளாம். பெண்களுக்கு பூஷணம் புஸ்தகமன்றோ தேவை?

அறிவுடைய யானைகள்:

இலங்கைத் தீவில் இப்போது யானைகளுக்குக் கொஞ்சம் மூளைப்பலம் அதிகரித்திருக்கின்றாற் போலிருக்கின்றது. மிஸ்டர் ரையன் என்பவருடைய கைக்கடியாரத்தையும் சங்கிலியையும் அவர் சொக்காய்ப் பைக்குள்ளிருந்து ஒரு யானைக்குட்டி பலவந்தமாய்ப் பிடுங்கிச் சென்றதாக அவ்விடத்திய பத்திரிகை யொன்றிற்கு ஒருவர் எழுதுகிறார். அன்றியும் ஒரு நாளிரவு மிஸ்டர், T. ரூ: ரைட் என்பவர் வீட்டில் சில சாமான்கள் திருட்டுபோயினவாம். இரண்டு விலையுயர்ந்த துப்பாக்கிகளும், அவருடைய ஆடைகளும், இன்னும்பல பொருள்களும் காணப்படவில்லையாம். ஆனால் ஒரு சிறு சோவில் போட்டு வைத்திருந்த அவருடைய ரொக்க இருப்பானது மறுநாட்காலையில் அவர் கூடாரத்திற்கு வெளியே கிடந்ததாம். இந்தத் திருடனுக்கு அதனுளிருப்ப தின்னதென விளங்கவில்லை போலும். இதுவும் யானைகளின் வேலை யென்றே நாம் நம்புகிறோம்.

எறும்புகளும் வாகனமூர்கின்றன.

கொஞ்சநாட்களுக்கு முன் ஸையாம் நாட்டிலே சார்லெஸ் மீசேன் என்னும் பிரஞ்சு யாத்திரிகர் போய்க்கொண் டிருக்கும்போது ஒருவகை வெண்மையான சிறு எறும்புகள் பட்டாளம் பட்டாளமாய்ப் போவதையும் அவற்றில் கொஞ்சம் பெரிதாயிருக்கப்பட்ட எறும்பின் முதுகின்மேல் அவ்வினத்தைச்சார்ந்த ஒரு எறும்பு ஏறிக்கொண்டு முன்னால் போவதும் பின்னால் வருவதும் இறங்கிப்போவதும் கூட்டமாய்ப் போகும் எறும்புகளின் மத்தியில் போய்த்திரும்பிவந்து பின்னும் பெரிய எறும்பின் மேல் ஏறிக்கொள்ளுவது மாக இருந்ததைக்கண்டார். அப்படிப்போகும் எறும்புகளின் கூட்டத்தில வாகனம் நடத்தும் எறும்புகள் ஒவ்வொரு கூட்டத்திற்கு ஒன்று அல்லது

இரண்டு எறும்புகளே காணப்பட்டன. இவற்றை யெல்லாம் கண்ணுற்ற பிரஞ்சுயாத்திரிகர், நம்மில் பட்டாளங்களில் சேனைத்தலைவர்கள் இருந்து அவர்களை சீர்படுத்தி எவ்விதமாக நடத்துகிறார்களோ அவ்விதமாக இவ்வெறும்புகளும் தங்களில் கடையானவைகளில் ஒன்றைப்பிடித்து வாகனமாக வைத்துக்கொண்டு ஒன்று அக்கூட்டங்களுக்கெல்லாம் சேனைத்தலைமை வகித்து அவைகளைச் சீர்படுத்தி நடத்துவதுபோலு மிருந்தது என்று நிச்சயித்தார்.

சில எறும்புகள் தங்களுக்கு அடிமைகளாக வேறு எறும்புகளை வைத்துக்கொண்டு வேலைவாங்குவதாக நாம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். தென் அமெரிக்காவில் ஒரு வகையான எறும்புகள் உண்டு. அவைகளில் தைரியசாலியான சில எறும்புகள் தங்களுக்கு வேண்டிய உணவுப்பொருள்களை வெளியே போய் கொள்ளையடித்துக்கொண்டு வருகின்றனவாம்; மற்ற சாதாரண வேலை யெல்லாம் வேலைக்கார எறும்புகள் செய்கின்றனவாம். ஆனால் இந்தச் சையாம் நாட்டு எறும்புகளோ தங்களில் ஒன்றைத் தலைமையாக வைத்துக்கொண்டு மற்றவைகளெல்லாம் அதற்குக்கீழ்ப்படிந்து நடப்பதனால் உண்டாகும் நன்மைகளை மனிதர்களைப்போலவே அறிந்திருப்பதனால் மற்ற எறும்புகளுக்கெல்லாம் இவ்வெறும்புகளே புத்திசாலியானவைகளென்று சொல்ல வேண்டியிருக்கின்றது.

குமாரசுவாமி.

(1) தன்னரிய மென்மைத் தனங்களிடச் சுரக்கும்
இன்னமுத மூட்டி யிருதோண் மிசைத்துயிற்றிக்
கன்னமிசையுள்ளங் களிதூங்க முத்தாடி
என்னையளித்தவரார்? ஈன்றாளையன்றியுமே.

(2) உள்ளபிணியாலு மொல்காநலியாலுங்
கள்ளமிலா தேங்கிக்கலுழுமெனை நோக்கி
விள்ளுமுயிர் கொலென்று விம்மியுள நடுங்கி
அள்ளு துயராலாற்றியதும் யாவர்கொலோ.

(3) தண்டாத வின்னதனிக்கருணை யென்டாலிற்
கொண்டாருந் தாயைக் கொடுமனத்தா லென்றேனும்
உண்டாம் வெறுப்பா லொறுத்தொழிக்க வல்லேனோ?
எண்டானுங் கொள்ள வியையாதாமக் கருத்தை.

(4) ஆதலினாற்றாயே அடியேற்கினிதாயுள்
ஆதிமுடி வில்லா வமலனளித்திடுமேற்
ஆதரவாய் நிற்காத் தடியேன்கைம்மாறு செயப்
பேதுறவுகொண்டு பிழையேன் பிழையேனே.

பண்டிதை அசலாம்பிகை யம்மாள்.